

Sygn. akt IV K 513/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

Prokurator: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15.06.2016r.

sprawy **P. R.**, s. A. i A., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 lutego 2015 roku, sklepie (...), przy ul. (...) w W. wspólnie i w porozumieniu z P. L., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia klocków L. o wartości 229,99 zł, klocków L. o wartości 159,99 zł, farb B. o wartości 95,92 zł, gdzie łączna suma strat wynosi 485,90 zł, poprzez wyniesienie ich poza teren sklepu, na szkodę (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu przynajmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

orzeka:

I. Oskarżonego **P. R.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą, że ustala, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym mężczyzną i za to na mocy art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk skazuje go, a na mocy art. 278§1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 20.02.2015r. zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

III. Na mocy art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 513/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. tutejszy Sąd uznał oskarżonego P. R. za winnego tego, że w dniu 20 lutego 2015 roku, w sklepie (...), przy ul. (...) w W. wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym mężczyzną dokonał zaboru w celu przywłaszczenia klocków (...) o wartości 229,99zł, klocków (...) o wartości 159,99zł, (...) o wartości 95,92zł, gdzie łączna suma strat wynosi 485,90zł, poprzez wyniesienie ich poza teren sklepu, na szkodę (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu przynajmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Z uwagi na okoliczność, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożony przez oskarżonego P. R. dotyczył rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu Sąd zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Należy wskazać, że wina oskarżonego P. R. odnośnie popełnienia przez niego wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym mężczyzną czynu z art. 278 § 1 k.k., oraz zamiar jego popełnienia nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Zgromadzony i ujawniony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje na to, iż oskarżony P. R. wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa kradzieży. Należy wskazać, że ujęte w ustawie karnej w art. 278 § 1 k.k. przestępstwo kradzieży polega bowiem na zaborze w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest mienie, którym według przepisów prawa cywilnego jest zarówno własność jak i inne prawa majątkowe. Pod pojęciem mienia ruchomego należy zaś rozumieć takie przedmioty majątkowe, które mają określoną i wymierną wartość materialną, możliwą do wyrażenia w określonej kwocie pieniężnej i z tego powodu mogące być przedmiotem obrotu. Zaborem, który stanowi istotę kradzieży jest natomiast wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej, a więc nie tylko właściciela, czy posiadacza, ale również dzierżawcy i w następstwie objęcie jej we własne władanie. Przy czym zabór ten następuje bezprawnie, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody właściciela czy innej osoby, której rzecz zabrano. Ewidentnie oskarżony P. R. w pełnej rozciągłości wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym mężczyzną wypełnił zatem znamiona tego czynu. Oskarżony będąc bowiem w sklepie (...) znajdującym się w Centrum Handlowym (...) w wyniku swojego zachowania dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci artykułów dziecięcych w postaci klocków (...) o wartości 229,99zł, klocków (...) o wartości 159,99zł, zabawki (...) o wartości 95,92zł, których łączna wartość wynosi 485,90zł., a więc których łączna suma przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia na dzień wydania orzeczenia. Oczywistym jest przy tym, że mienie to nie stanowiło własności oskarżonego i nie miał on do niego jakichkolwiek praw, a jego celem było tylko i wyłącznie objęcie go we własne władanie z zamiarem przywłaszczenia, a więc postąpienia z nimi jak właściciel. Nadto jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności wyjaśnień samego oskarżonego P. R. nie może budzić też żadnej wątpliwości okoliczność, iż po jego stronie istniał bezpośredni zamiar dokonania tego przestępstwa i działając z bezpośrednim zamiarem dokonał wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym mężczyzną kradzieży w/w artykułów.

Żadnych wątpliwości nie budzi także okoliczność, iż zarzucanego mu czynu oskarżony P. R. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym mężczyzną. Ze zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego w szczególności wyjaśnień złożonych przez obydwu sprawców jednoznacznie wynika, że kradzieży tej dokonywał on wspólnie z innym sprawcą. Należy bowiem wskazać, że pomimo, iż pakowania artykułów do plecaka dokonywała inna osoba to i tak działanie to swoim zamiarem obejmował również i oskarżony P. R., a to z tego względu, że w ramach przyjętego podziału ról zaślanając drugiego sprawcę gabarytami swojego ciała pomagał mu w ten sposób, gdyż ubezpieczał go stojąc na tzw. „czatach”. Zatem biernie aprobował to zachowanie, a tym samym utożsamiał się z działaniem tej osoby, traktując je jako swoje, i to nawet wówczas, gdy w istocie nie wykonywał żadnych czynności czasownikowych tego przestępstwa. Nadto co wynika już z samych wyjaśnień oskarżonego P. R., kradzieży tej dokonał wraz z drugim sprawcą celem sprzedaży tego mienia i następnie podziałem tak zdobytych środków pieniężnych. Co za tym idzie, aprobował takie zachowanie, popełniając je na wspólny rachunek. W tym miejscu przytoczyć przywołać można Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 lutego 2007 roku, II Aka 209/06, w którym określono, że: „Skoro oskarżony współdziałał ze swymi współnikami, bo utożsamiał się z ich działaniami, przy których był z nimi obecny, traktował je jak swoje, zatem działał cum animo auctoris, to był współsprawcą tych przestępstw, choć sam nie wykonywał osobiście czynności czasownikowych przestępstwa” KZS 2007/3/27, Prok.i Pr.-wkl. 2007/9/19. Zresztą oskarżony P. R. w żaden sposób nie kwestionował postanowionego mu zarzutu opisując w złożonych przez siebie wyjaśnieniach swoją rolę, a zatem przyznając, że wypełnił znamiona przypisanego mu czynu działając wspólnie i w porozumieniu z drugim sprawcą.

Jednocześnie jak wynika ze informacji o oskarżonym z krajowego rejestru karnego (k. 227 - 230) oraz zgromadzonych w przedmiotowej sprawie odpisów wyroków (k. 142 – 147, 150 – 151, 152 – 158, 164, 165 – 166, 167 - 169) zarzucanego mu czynu oskarżony P. R. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej

za umyślne przestępstwa podobne do przypisanego mu w niniejszej sprawie. Oskarżony działał zatem w warunkach tzw. recydywy opisanych w art. 64 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i przemawiające na korzyść oskarżonego P. R..

Należy wskazać, że czyn którego dopuścił się oskarżony P. R. charakteryzuje się dużą szkodliwością społeczną. Oskarżony popełnił bowiem przestępstwo przeciwko mieniu. Nie bez znaczenia pozostaje tutaj także fakt, że przestępstwa kradzieży w Polsce stanowią poważny problem społeczny, gdyż szkodzą całemu społeczeństwu. Znaczącą okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego jest także jego uprzednia karalność (k. 227 - 230). P. R. był już wielokrotnie karany w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Co bardzo istotne w niniejszej sprawie działał także w ramach powrotu do przestępstwa. Są to więc okoliczności związane z osobowością oskarżonego, jego dotychczasowym trybem życia i przeszłością kryminalną. W szczególności do okoliczności tych należy działanie oskarżonego w warunkach recydywy.

Na korzyść oskarżonego Sąd zaliczył przyznanie się P. R. do zarzucanego mu czynu. Trudno jednak za okoliczność łagodzącą przyjąć to, że pokrzywdzony (...) Sp. z o. o. w wyniku dokonania tego czynu nie odczuł większej szkody, albowiem skradzione mienie zostało odzyskane i powróciło na dział sprzedaży w stanie niezniszczonym, bowiem nie stało się to wskutek działania oskarżonego.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu P. R. kara w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności uwzględnia wszystkie wyżej wymienione okoliczności i jest zgodna z dyrektywami art. 53 k.k. Kara ta będzie odpowiednia do realizacji zarówno sprawiedliwościowego, jak i indywidualno prewencyjnego celu kary. Ma także na uwadze, wobec zagrożenia jakie stwarza oskarżony dla porządku prawnego i dóbr obywateli, potrzebę jego przynajmniej czasowej izolacji i uniemożliwienia dalszego popełniania przez niego przestępstw. Tak wymierzona kara będzie stanowiła także dopełnienie społecznego poczucia sprawiedliwości.

Oczywistym jest, że orzeczona kara musi mieć charakter bezwzględny i brak jest jakichkolwiek podstaw do skorzystania wobec oskarżonego P. R. z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nie może budzić jakiegokolwiek wątpliwości fakt, iż oskarżony nie zasługuje na zawieszenie wobec niego kary. Wpływa na to bowiem wysoki stopień demoralizacji oskarżonego przejawiający się już nie tylko w jego bogatej kartotece karnej, z której wynika, iż był on już uprzednio wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu ale przede wszystkim ma na uwadze działanie oskarżonego w warunkach recydywy, które to okoliczności bezsprzecznie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi. Z przeszłości kryminalnej oskarżonego płynie jasny wniosek, iż wcześniejsze skazania, nie poniosły za sobą rezultatu w postaci powstrzymania się przez niego od popełnienia kolejnego przestępstwa i tym samym życia zgodnego z ustalonym porządkiem prawnym. Naiwne byłoby uznanie, że pomimo nie wykonania kary oskarżony nagle zacząłby przestrzegać prawa i nie wrócił więcej na drogę przestępstwa. Przeciwnie, względ na osobę oskarżonego, mając przy tym na uwadze zagrożenie jakie oskarżony może stwarzać dla porządku prawnego i dóbr obywateli w ocenie Sądu nie ma najmniejszych nawet podstaw do skorzystania wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a tym bardziej wymierzenia kary łagodniejszej. Swoim zachowaniem oskarżony P. R. po raz kolejny pokazał bowiem, że na jakąkolwiek pobłażliwość nie zasługuje, a na jego poprawę bez przebywania w zakładzie zamkniętym, gdzie uświadomi sobie naganność i szkodliwość swojego postępowania, nie można liczyć. Również względy zarówno sprawiedliwościowe jak i wymogi ochrony społeczeństwa przed przestępczością sprzeciwiają się warunkowemu zawieszeniu wykonania kary. Przebywanie oskarżonego w zakładzie karnym właściwie uzmysłowi mu wagę popełnionego czynu, zaś okres czasu 6 miesięcy będzie wystarczający na jednoczesne uświadomienie mu nieuchronności kary.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie tj. w dniu 20.02.2015 roku.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w tym opłaty. Oskarżony P. R. będzie odbywał karę pozbawienia wolności i nie będzie w stanie ich uiścić.